

Bodnár Erika

Babonaköd

Egyszerű vándor az éj hamufellege
Csöndbe vesző
Lépteink, suttogó félszavaink felett.
Megállunk és körém a perc ébersége
Pókhálót sző.
Kétes óra csábít, hatalmam elveszett.
Futunk pár lépést és már körben is ülünk.
Az izzó bor
Felhevít, mindenkit megszerettet velem,
A gyertya tüzet idéz, mi is ürülünk
A pohárral.
Hallom távolban anyám szavát: enged
(Félálomba ringat csivitelő madár),
Tilt és szeret.
Büntudatom kése hasít, keze facsar.
Szobám falán az aggódó rajzolt sámán
Int és szenved.
A szürke hajnal babonaköddel takar.
Álmatlanul bújok össze a párával,
Csendesen forr
Bennem vízizű háborgó vér, hiteget.
A tó egy földdarab közepén nádassal...
Ez vagyok én,
Szívem, szemedben, mint óceánban elsüllyedt sziget.

Rügysóhaj

Legyek én fa
És te villám.
Csapj belém!
És én befogadlak.

Barangolás háztetőkön

Békésen alszik a város
míg én éberem ellopom
az alvók kusza álmait
Neked,
s Te cinikusan összetéped.

Káosz a hamutartóban

Egy esős titkos éjszaka
Amit senki nem mesél el
A részegítő Nap szaga
Amit nem érez már a Hold
A pesti utcák szmogos zaja
Amiről a reggel énekel
Városi sziklakertcsoda
Jacques Prèvert verse átkarol
De soha nem megyek haza
És Te itt fekszel előttem
Csendben álmosan fáradtan
És holnap majd elutazol

Éjfél

Esik, esik, esik, esik,
Könny, könny, könny, könny,
Sír, sír, sír, sír,
Sírok, sírok, sírok, sírok.

Esik, esik, esik, esik,
Mert délután fülledt volt a levegő,
Esik, esik, esik, esik,
Mert szomorú egy éjszakai felhő.

Könny, könny, könny, könny,
Hull és lassan szétfolyik az ablakon,
Könny, könny, könny, könny,
Csurdogál feketén és borús-vakon.

Sír, sír, sír, sír,
Oda temettem a tegnapi álmait,
Sír, sír, sír, sír,
Csendben betakarja holnap a mait.

Sírok, sírok, sírok, sírok,
De csak halkán, hogy halljam a bús esőt,
Sírok, sírok, sírok, sírok,
Tudom, hogy a holnaphoz ez ad erőt.

Esik, esik, esik, esik,
Könny, könny, könny, könny,
Sír, sír, sír, sír,
Sírok, sírok, sírok, sírok.